

Arrest

nr. 77 342 van 15 maart 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 januari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 december 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. ROELS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 19 september 2010 en heeft zich een tweede keer vluchteling verklaard op 5 mei 2011.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 5 mei 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 28 september en 26 oktober 2011.

1.3. Op 15 december 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, en een Ismaeli Hazara te zijn, afkomstig uit het dorp Shikh Ali, ook "Hazara-qishlak (dorp)" genoemd, in het district Bangai, provincie Takhar, waar u ook altijd gewoond hebt. U bent nooit naar school geweest en hebt enkel uw vader geholpen, die landbouwer was en schapen hield. Toen u op een ochtend eten wou brengen naar de man die voor de dieren zorgde, passeerde u langs het huis van N(...). Op dat moment kende u haar doordat ze in het dorp woonde en ze u al een jaar lang groette telkens u haar tegenkwam. U was nooit in de gelegenheid lang met haar te praten. Op die dag waren haar ouders niet thuis. Ze riep u, en vroeg u binnen te komen. Toen u door de deur naar het binnenhof ging, zei ze dat ze niet tevreden was met haar verloofde (die tevens haar neef is) en ze zei dat ze seks met u wilde. U bent met haar in de kamer gegaan, u hebt nauwelijks nog enkele minuten gepraat en u had seksueel contact met haar. Op het moment dat u uw riem aandeed, hoorde u geklop op de deur. U liep naar buiten, en zag dat Mad Ali, de verloofde van N(...), op de muur van het binnenhof stond. U liet het eten vallen dat u mee had voor de herder, klom over de muur en liep naar uw huis, tien huizen verder. Mad Ali had u gezien maar slaagde er niet in u te volgen tot thuis. Thuisgekomen vertelde u het verhaal aan uw vader, en verstopte u zich tot de avond. Die dag kwam de verloofde van N(...) naar uw huis, samen met enkele neven, maar ze vonden u niet. Ook enkele mensen van de autoriteiten kwamen om u te zoeken, maar ze vonden u niet. Ze namen uw vader mee naar de moskee, waar zijn vingerafdrukken genomen werden. Hij moest u binnen de vijf dagen aangeven, of anders zou hij zelf naar de gevangenis moeten. Toen uw vader u dat 's nachts allemaal vertelde, hoorde u schoten. Uw vader ging kijken en vertelde nadien dat R(...) (haar broer) met commandant I(...) en Q(...) D(...) u zochten, en gezegd hadden dat u zou moeten gestenigd worden ofwel gedood worden door een muur op u te doen vallen. Uw vader zou u binnen de drie dagen moeten aangeven, anders zouden ze hem doden in uw plaats. Uw vader besloot dat het beter zou zijn om te vertrekken. 's Morgens vroeg ging hij de dieren verkopen, en haalde een auto. Hij kwam de volgende dag met de auto en jullie vertrokken met het gezin naar Kabul. In Kabul heeft A(...) A(...), een broer van Mad Ali, die ook soldaat is, met vier andere soldaten jullie gevonden en bedreigd. Uw vader besloot u dan met een smokkelaar het land te laten ontvluchten. U hebt Afghanistan verlaten op 23 juli 2010. U weet sindsdien niet waar uw familie is. Sinds u gevlucht bent uit het huis van N(...), weet u ook niet wat er met haar gebeurd is. U bent op 19 september 2010 in België aangekomen, waar u de volgende dag de eerste keer asiel aangevraagd hebt. De eerste oproep voor gehoor bij DVZ (Dienst Vreemdelingenzaken) hebt u niet ontvangen doordat u in een hotel verbleef en nog geen advocaat had. Op 5 mei 2011 hebt u voor de tweede keer asiel aangevraagd.

U legt geen documenten voor ter staving van uw asioldossier.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken Afghanistan te zijn ontvlucht wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Uw relaas in verband met uw subjectieve vrees voor de autoriteiten en de familie van uw vriendin is niet overtuigend.

Het is immers heel ongeloofwaardig dat een Afghaans meisje, die verloofd is met haar neef en dus binnenkort haar maagdelijkheid zal moeten bewijzen tijdens het huwelijk, u, met wie ze nog geen enkel lang gesprek heeft kunnen voeren, zomaar zou van straat halen, binnen zou vragen en zou aandringen om onmiddellijk seks te hebben (CGVS 28/9/2011 p. 10 en CGVS 26/10/2011 p. 3). Het feit dat ze u al een jaar lang groette, en dat dit een teken zou kunnen zijn van haar interesse in u (CGVS 28/9/2011 p. 17), doet hieraan niets af. Jullie hadden nog nooit over een relatie of huwelijk met elkaar gesproken en jullie kenden elkaar dus ook niet goed (CGVS 26/10/2011 p. 4). Het feit dat zij zelf het initiatief zou nemen, en dan nog zo direct, en dit risico zou nemen in haar eigen huis is volkomen ongeloofwaardig gezien de Afghaanse context, waarin buitenhuwelijkse betrekkingen - zeker voor een meisjeonaanvaardbaar zijn en zeer zware gevolgen kunnen hebben, tot eremoord toe. Bovendien zou het om een meisje gaan uit een religieuze soennitische familie, waardoor bovenstaande handelingen door dit meisje des te ongeloofwaardiger zijn (CGVS 28/09/2011 p. 10). Dat er toen niemand op straat was en dus niemand jullie zou gezien hebben is hier geen afdoende verklaring voor (CGVS 28/09/2011 p. 15). Dat u, die de familie kent als een machtige familie omdat ze de moskee bezitten en banden hebben met talibancommandanten (CGVS 28/9/2011 p. 22, 14-15, 17, 20-21 en CGVS 26/10/2011 p. 7-8, 4, 5), en wist dat ze verloofd was, hier direct en zonder nadenken bent op ingegaan, wetende dat dit verboden en gevaarlijk was, enkel en alleen omdat zij er zo op aandrong, is evenmin aannemelijk. Op

herhaalde vragen van het CGVS over de reden waarom u hier dan op ingegaan bent, blijft u bij de stelling dat het was omdat het meisje dit wou. Op de vraag waarom u haar huis binnen ging als u toch wist dat ze u mogelijk zouden doden wanneer ze u betrappen met het meisje alleen, kan u enkel zeggen dat menselijke wezens fouten maken (CGVS 26/10/2011 p. 4). Zeker gezien u zelf beweerde dat haar familie machtig zou zijn en connecties zou hebben met talibancommandanten kan de vraag worden gesteld waarom u niet meer voorzichtigheid aan de dag zou hebben gelegd. Daarnaast beweerde u dat u niet durfde haar ten huwelijk te vragen omdat haar familie veel macht heeft, maar u heeft blijkbaar wel het lef om thuis met haar seksuele betrekkingen te hebben, wat toch merkwaardig is (CGVS 28/09/2011 p. 19).

Het is ongeloofwaardig dat een meisje, een maagd, enkel en alleen omdat ze niet tevreden is met haar verloofde, alle risico's verbonden aan buitenhuwelijkse seksuele betrekkingen op zich zal willen nemen. Bovendien is het niet duidelijk of ze u binnenvroeg omwille van het feit dat ze niet tevreden was met haar verloofde, en zo ja, hoe ze dacht dat het hebben van seks met u een oplossing zou kunnen zijn voor dit gearrangeerde huwelijk (CGVS 28/9/2011 p. 15 en CGVS 26/10/2011 p. 5 en 11). Verder weet u ook niet hoe het komt dat ze u uitgekozen had (CGVS 26/10/2011 p. 11). U slaagt er verder niet in om het meisje, die geen gezichtsbedekkende sluier droeg (CGVS 28/9/2011 p. 12), verder te beschrijven dan 'lang en mager' en met een 'wit en mager' gezicht (CGVS 28/9/2011 p. 18), wat toch vreemd is gezien het feit dat ze u al een jaar lang groette, en u seks met haar gehad hebt.

Wat betreft uw vlucht naar uw huis, is het niet geloofwaardig dat u zich in het midden van het huis (zie plannetje van het huis bij gehoorverslag CGVS 26/10/2011), onder graanzakken succesvol kan blijven verstoppen, terwijl drie keer verschillende mannen het huis zijn komen doorzoeken naar u (CGVS 28/9/2011 p. 18, 20, 21, 22 en CGVS 26/10/2011 p. 6 en 9). Verder wilden zowel de autoriteiten als de familie van het meisje u vinden, dus is het weinig aannemelijk dat u zomaar met de hele familie met de auto die door uw vader van elders gehaald is en die dus zou moeten opvallen in het dorp, overdag zou kunnen ontsnappen (CGVS 26/10/2011 p. 9-10) zonder dat iemand van hen dit zou hebben opgemerkt, zelfs al deed u dit snel.

Het is ook vreemd dat, gezien het hele gezin bedreigd werd, enkel u uiteindelijk vertrokken bent naar het buitenland en dat u niets weet van uw familie (CGVS 26/10/2011 p. 2 en 9). U hebt ook geen enkele ernstige poging ondernomen iets te weten te komen over het verdere lot van uw familie (CGVS 26/10/2011 p. 3). Bovendien is het vreemd dat u, terwijl u nog in het dorp was, nooit naar de gevolgen voor N(...) hebt gevraagd, noch dat iemand het aan uw vader gezegd heeft (CGVS 28/9/2011 p. 23 en CGVS 26/10/2011 p. 10). Uw verklaring over het feit dat u niet bezorgd was, doordat het een meisje van hun familie betreft, is niet overtuigend, gezien ze de eer van de familie geschonden heeft waarop strenge straffen staan die trouwens vaak door de familieleden zelf worden toegediend, en zij bovendien ook door de autoriteiten wegens een verdenking van overspel ter verantwoording zou kunnen geroepen worden (CGVS 26/10/2011 p. 10). Dit blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd gevoegd. U komt gezien bovenstaande ernstige twijfels aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet in aanmerking voor de toekenning van de status van vluchteling.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan wordt de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan dient in uw geval de veiligheidssituatie in de provincie Takhar, meer bepaald in het district Bangi, te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie SRB "Afghanistan-Veiligheidssituatie in het noorden van Afghanistan (Badakhshan, Takhar, Baghlan, Kunduz, Samangan, Balkh, Sar-e Pul, Jowzjan, Faryab)" dd. 21.10.2011) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden, het oosten en in het zuidoosten van het land. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld. In 2010 en 2011 was er een stijging van het aantal gewelddaden en burgerslachtoffers in bepaalde districten in het noorden van Afghanistan waar te nemen. UNAMA stelde medio 2010 vast dat de voorheen stabiele regio van het noordoosten een scherpe toename van AGE activiteiten kende met een sterke stijging van het aantal burgerslachtoffers tot gevolg. Deze tendens zette zich voort in 2011.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat het ANSO ("Afghan NGO Safety Office") aangeeft dat de veiligheidssituatie in de provincie Takhar in 2011 is verbeterd en dat de provincie, wat het tweede kwartaal van 2011 betreft, als een provincie met een 'lage onveiligheid' wordt beschouwd. Ook voor uw district Bangi wordt in deze periode geen melding gemaakt van noemenswaardige incidenten.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt er ook rekening gehouden met het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afghaanse burgers werd door het UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. Het UNHCR beoordeelt de veiligheidssituatie in het licht van volgende indicatoren: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen. Rekening houdend met die indicatoren besluit het UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens het UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit bovenvermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Takhar een complementaire vorm van bescherming te bieden.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in het district Bangi in de provincie Takhar, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien bovenvermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Bangi actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Bangi van de provincie Takhar aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van "het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing", artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voert verzoeker aan dat hij absoluut niet akkoord kan gaan met de bestreden beslissing, aangezien uit zijn verklaringen duidelijk gebleken is dat hij voldoende redenen had en heeft om minstens te vermoeden dat zijn leven en/of vrijheid in gevaar is in het land van herkomst. Volgens verzoeker verwijst vervolging ook naar de onwil of de onbekwaamheid van de overheid om bescherming te bieden en maatschappelijke dreigingen te bestrijden en meent hij dat hij net daarvan te lijden heeft. Hij meent dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met haar tendentieuze weergave van de feiten slechts haar onwil aantoonde om zich een waarheidsgetrouw beeld te vormen van de concrete situatie waarin verzoeker zich bevond en hij vraagt zich af in welke mate er sprake kan zijn van een degelijk onderzoek ten gronde, als men zomaar elke verklaring van verzoeker als vaag en weinig aannemelijk bestempelt. Verzoeker herhaalt deels zijn asielmotieven en stelt dat de familie van N. het recht in eigen handen kan nemen door hem te straffen voor de gepleegde feiten en hij "in the heat of the moment" niet aan mogelijke gevolgen dacht en het CGVS geen rekening houdt met deze menselijke context. Verzoeker wijst erop dat hij tijdens het interview werd aangemaand om dringend te antwoorden op de vragen, zonder uit te weiden en dat hij enorm zenuwachtig was voor en ook tijdens het interview. Voorts meent hij dat er geen rekening mee is gehouden dat hij analfabeet is en dat hij derhalve naar zijn normen voldoende duidelijkheid heeft geschapen omtrent zijn situatie. Tot slot stelt verzoeker niet te begrijpen dat zijn nochtans omvangrijke en zeer gedetailleerde verhaal plotseling herleid wordt tot een aantal details, op grond waarvan zijn asielaanvraag negatief wordt verklaard.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van het artikel 33 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (vluchtelingenverdrag)

voert verzoeker aan dat het Commissariaat-generaal zonder meer het beroep heeft verworpen en zijn aanvraag zonder enig verder onderzoek heeft afgewezen. Verzoeker is van oordeel dat het gelet op de situatie in Afghanistan geenszins aangewezen is om hem terug te sturen naar zijn geboorteland.

2.3. In een derde middel, afgeleid uit de schending van artikelen 2, 3 en 5 lid 1 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), voert verzoeker aan dat hij bij een terugkeer onmiskenbaar zal worden nagejaagd door de verloofde en familieleden van N. en de plaatselijke autoriteiten die op de hoogte zijn.

2.4. In een vierde middel, afgeleid uit de schending van het redelijkheidsbeginsel, voert verzoeker aan dat zijn aanvraag zomaar werd verworpen en dat indien er een zorgvuldig onderzoek was voorafgegaan, nooit tot de weigering van de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling in zijn hoofde zou zijn besloten.

2.5. In een vijfde middel, wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus, afgeleid uit de schending van "het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing", voert verzoeker onder verwijzing naar het reisadvies van het Ministerie van Buitenlandse Zaken aan dat het Commissariaat-generaal duidelijk beschikt over andere informatie dan het Ministerie, dat de situatie als uiterst onveilig beschrijft. Verzoeker besluit uit deze informatie dat in geheel Afghanistan het zeer onveilig is en het geenszins aangewezen is om iemand terug te sturen.

Er worden geen nieuwe stukken aan het verzoekschrift toegevoegd.

2.6. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) het volkomen ongeloofwaardig is dat een Afghaans meisje die verloofd is met haar neef verzoeker, met wie ze nog geen enkel lang gesprek heeft kunnen voeren, zomaar van straat zou halen, binnen zou vragen en zou aandringen om onmiddellijk seks te hebben, gelet op de Afghaanse context waarin buitenhuwelijkse betrekkingen onaanvaardbaar zijn en zeer zware gevolgen kunnen hebben, tot eremoord toe, (ii) het evenmin aannemelijk is dat verzoeker hier direct en zonder nadenken op ingegaan is, wetende dat dit verboden en gevaarlijk was, enkel en alleen omdat zij er zo op aandrong terwijl hij haar niet durfde ten huwelijk te vragen omdat haar familie veel macht heeft, maar blijkbaar wel het lef heeft om thuis met haar seksuele betrekkingen te hebben, (iii) het ongeloofwaardig is dat een meisje, maagd, enkel en alleen omdat ze niet tevreden is met haar verloofde, alle risico's verbonden aan buitenhuwelijkse seksuele betrekkingen op zich zal willen nemen en verzoeker evenmin kan bedenken hoe ze dacht dat het hebben van seks met hem een oplossing zou kunnen zijn voor dit gearrangeerde huwelijk en hij haar verder niet kan beschrijven, (iv) het niet geloofwaardig is dat hij zich in het midden van het huis onder graanzakken succesvol kan blijven verstoppen, terwijl drie keer verschillende mannen het huis zijn komen doorzoeken naar hem en het evenmin aannemelijk is dat zij zomaar met de hele familie met de auto die door zijn vader van elders gehaald is overdag zouden kunnen ontsnappen, (v) het vreemd is dat, gezien het hele gezin bedreigd werd, enkel verzoeker uiteindelijk vertrokken is naar het buitenland, en dat hij niets weet van zijn familie en geen ernstige poging heeft gedaan om iets te weten te komen over het verdere lot van zijn familie of N., en (vi) wat betreft de subsidiaire bescherming de provincie Takhar, dient te worden beoordeeld en de commissaris-generaal uit grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA tot de conclusie is gekomen dat er voor burgers in het district Bangi geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat.

2.7. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 15 december 2011, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

In de mate verzoeker in dit verband nog verwijst naar artikel 97 van de Grondwet, merkt de Raad op dat voornoemd artikel bepaald dat alleen Belgen minister kunnen worden. De verwijzing naar dit artikel mist juridische grondslag.

2.8. Vervolgens wijst de Raad erop dat de procedure voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen jurisdictionele maar administratieve procedure is. De verplichting om de rechten van verdediging na te leven in administratieve procedures gelden, behoudens andersluidend voorschrift, enkel in tuchtzaken.

2.9. De bewijslast berust in beginsel bij de asielzoeker die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te beoordelen. De verklaringen van de asielzoeker kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54).

2.10. In de mate verzoeker van mening is dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met zijn tendentieuze weergave van de feiten slechts haar onwil aantoonde om zich een waarheidsgetrouw beeld te vormen van de concrete situatie waarin hij zich bevond, dient te worden vastgesteld dat verzoeker in het verzoekschrift integraal het feitenrelaas weergeeft dat ook in de bestreden beslissing wordt beschreven, en hij op geen enkele manier concreet aanwijst waar de weergave van het Commissariaat-generaal tendentiek is of met welke gegevens en elementen die van belang zijn voor de beoordeling van zijn asielaanvraag geen, of niet afdoende rekening is gehouden. Verzoeker stelt terecht dat het niet noodzakelijk is dat de overheid een politiek of actieve vervolging voert of steunt en dat vervolging ook kan verwijzen naar de onwil of de onbekwaamheid van de overheid om bescherming te bieden en maatschappelijke dreigingen te bestrijden, doch het is aan hem om vervolging door derden of een gebrek aan bescherming door zijn overheid aan te tonen of aannemelijk te maken, waar hij in gebreke blijft.

De Raad kan slechts vaststellen dat de commissaris-generaal na zorgvuldig en individueel onderzoek terecht tot de conclusie is gekomen dat aan het relaas van verzoeker geen enkel geloof kan worden gehecht. Zo is het ongeloofwaardig is dat een Afghaans meisje zelf het initiatief zou nemen om een jongeman, die ze helemaal niet goed kent, op zo'n directe manier aan te spreken en binnen te vragen om vervolgens aan te dringen om onmiddellijk seks te hebben. In het licht van de Afghaanse context waar buitenhuwelijkse betrekkingen – zeker voor een meisje – onaanvaardbaar zijn en zeer zware gevolgen kunnen hebben, is dit geheel ongeloofwaardig. Indien bovendien haar familie heel machtig is en connecties heeft met de Taliban, is het helemaal niet aannemelijk dat verzoeker niet meer voorzichtigheid aan de dag zou hebben gelegd. Dat hij nogal onder de indruk was, zoals hij in het verzoekschrift stelt, kan niet als een voldoende verschoning worden aanvaard. Daarnaast formuleert de commissaris-generaal terecht bedenkingen bij de manier waarop verzoeker zich zou kunnen verstoppt hebben onder enkele graanzakken midden in zijn huis, terwijl drie keer verschillende mannen het huis kwamen doorzoeken naar hem. Ook de ontsnapping van hem en zijn familie uit het dorp, namelijk met een vreemde wagen en op klaarlichte dag, kan niet overtuigen, omdat niet alleen verzoeker werd gezocht door de familie en de autoriteiten, doch ook zijn vader onder druk werd gezet, in die zin dat hij zijn zoon moest uitleveren binnen de vijf/drie dagen. Ten slotte wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat het merkwaardig is dat 1) alleen verzoeker naar het buitenland is gevlucht, terwijl zijn

hele gezin werd bedreigd, 2) hij geen enkele poging heeft ondernomen om iets te weten te komen over het verdere lot van zijn familie en 3) hij nooit geïnformeerd heeft naar wat er gebeurd is met het meisje. De Raad is van oordeel dat verzoeker zijn asielrelaas niet aannemelijk heeft gemaakt en dat bijgevolg de vervolgingsfeiten van de kant van de familie van N. niet geloofwaardig zijn.

Waar verzoeker in een poging alsnog te overtuigen voorhoudt dat hij al een jaar lang werd begroet door N. met telkens een mooie glimlach, "*N. (...) verzoeker (zag) zitten en dit al lange tijd*", zij in een opwelling een verlangen naar die leuke jongen had die ze al een jaar groette en ze voor één keer dan toch wilde ontsnappen aan het juk van haar verloofde en diens familie, dit verlangen er al lang geweest moet zijn en op en top menselijk is, verzoeker nieuwsgierig was en zij op dit moment 16 jaar waren, is de Raad van oordeel dat dit betoog niet in het minst rekening houdt met de Afghaanse realiteit en de verklaringen van verzoeker, waaruit blijkt dat zijn familie zeer religieus is en ook N.'s familie zeer gelovig is (gehoor I, p. 3 – 10), haar moeder huisvrouw is en haar vader geen job heeft en gewoon thuis is (gehoor I, p. 11), zodat redelijkerwijs moet aangenomen worden dat, zelfs indien er een danig verlangen was van het meisje en de ouders op dit ogenblik niet thuis waren, het risico dat haar moeder of vader elk moment konden thuiskomen zeer reëel was. Noch de menselijke context, het feit dat verzoeker analfabeet is of de bewering dat hij voldoende duidelijkheid heeft geschapen omtrent zijn situatie kunnen een ander licht werpen op dit ongeloofwaardig relaas. Tot slot stelt de Raad vast dat verzoeker zich in wezen beperkt tot het herhalen van zijn vluchtmotieven en het uiten van blote beweringen, waarmee hij echter de motivering van de bestreden beslissing niet weerlegt noch ontkracht en zijn beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

2.11. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit aan artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève te toetsen. Verzoeker slaagt er dan ook niet in een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag aan te tonen.

2.12. Artikel 33 (non-refoulement) van het vluchtelingenverdrag houdt een verbod tot uitzetting in dat enkel betrekking heeft op beslissingen op grond waarvan de vreemdeling die als vluchteling is erkend, verplicht zou worden naar zijn land van herkomst terug te keren. Verzoeker is niet als vluchteling erkend zodat dit artikel niet op hem van toepassing is en bijgevolg niet dienstig kan worden aangevoerd (RvS nr. 131.649 van 24 mei 2004; RvS nr. 130.753 van 28 april 2004; RvS nr. 128.896, 5 maart 2004; Beschikking RvS 24 september 2007, 1311).

2.13. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemmen de artikelen 2 en 3 EVRM overigens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, voorhanden is. (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Om voor de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, a) en b) in aanmerking te komen moet verzoeker het bestaan van zwaarwegende gronden op een reëel risico op ernstige schade aantonen bij terugkeer naar zijn land van herkomst, wat hij in casu niet aantoonst. De Raad stelt immers vast dat verzoeker zich voor zijn verzoek tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op geen andere gronden beroept dan de elementen aangehaald in het kader van zijn asielaanvraag. Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, toont verzoeker niet aan dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, op basis van grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie SRB "*Afghanistan - Veiligheidssituatie in het Noorden van Afghanistan (Badakhshan, Takhar, Baghlan, Kunduz, Samangan, Balkh, Sar-e Pul, Jawzjan, Faryab*") dd. 23 augustus 2010, updated 21 oktober 2011, adm. doss. stuk 15) waaruit onder meer blijkt dat ANSO (Afghan NGO Safety Office) aangeeft dat de provincie Takhar als een provincie met lage onveiligheid wordt beschouwd en UNHCR niet oproept tot het bieden van een complementaire vorm van bescherming aan Afghanen afkomstig uit Takhar, is de commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel voor Afghanen afkomstig uit Takhar

actueel geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat.

Waar verzoeker, onder verwijzing naar een reisadvies van het Ministerie van Buitenlandse, stelt dat heel Afghanistan zeer onveilig is, gaat hij eraan voorbij dat dit een reisadvies is voor Belgische burgers die naar Afghanistan willen reizen enerzijds en dat anderzijds uit de SRB blijkt dat verschillende objectieve bronnen een regionaal onderscheid hanteren in de veiligheidssituatie (SRB, p. 14). Het reisadvies dat betrekking heeft op westerlingen die naar Afghanistan willen reizen vormt geen leidraad voor de onafhankelijke instanties belast met het onderzoek van asielaanvragen van personen die de Afghaanse nationaliteit bezitten. De objectieve informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert is afkomstig van bronnen die op systematische wijze de veiligheidssituatie in Afghanistan analyseren en ook door UNHCR als betrouwbaar en valabel worden beschouwd. (SRB, p. 5) De gegevens in het reisadvies kunnen derhalve geen afbreuk doen aan de objectieve en actuele informatie uit de SRB, noch aan de conclusies die de commissaris-generaal daaruit heeft getrokken. Overigens wordt de provincie van verzoeker in het reisadvies niet eens vermeld.

2.14. Waar verzoeker de schending van artikel 5 lid 1 EVRM aanvoert, wijst de Raad erop dat verzoekers relaas niet geloofwaardig is en hij nalaat concreet toe te lichten op welke wijze hij dit artikel geschonden acht.

2.15. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de voorgehouden landen van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan derhalve niet worden volgehouden.

Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden, wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.16. De bestreden beslissing wordt gedragen door afdoende en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. Verzoeker weerlegt de door de commissaris-generaal weerhouden motieven niet en hij voert geen concrete elementen aan die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch toont hij aan dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS